

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.

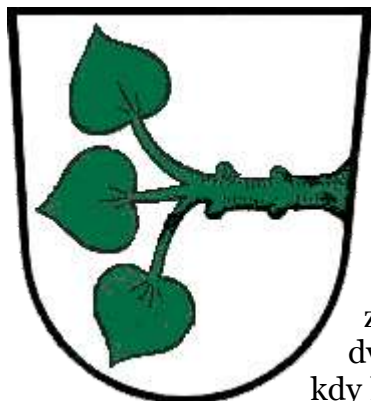
Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

16. květen – Svatý Jan Nepomucký

KDO O SVATÉM JANĚ LEN ZASÍVÁ, STÉBLA ZDĚLÍ LOKTE MÍVÁ

Se svatými byly v této zemi vždy problémy, protože jsme byli ve své víře tolikrát vlažní, až jsme zcela ochladli. Nejinak tomu bylo i se svatým Janem Nepomuckým. V rámci boje s Vatikánem zrušila naše vláda v roce 1925 církevní svátek svatého Jana Nepomuckého (16. května) jako den pracovního klidu. A v padesátých letech byli komunisté ještě důslednější, jméno světcovo vyškrtli z kalendáře zcela a nahradili ho pro ně jakž takž přijatelným Přemyslem.

A je třeba si dopředu říci, že je to náš nejoblíbenější svatý, že je společným patronem kmene Čechů a kmene Bavorů a navíc, že je původem asi Němec. O jeho mládí toho sice moc nevíme, ale je jisté, že otec jeho se jmenoval Wolfgang. A ještě k tomu jeho jméno. On sám byl z Pomuku, což byla jeho rodná ves. V ní byl ovšem cisterciácký klášter, jehož obyvatelé, řeholníci, se při práci domlouvali tzv. pomukáváním. Proto se klášteru říkalo Pomuk, a když chtěl někdo dát najevo, že myslí vesnici, říkal NE Pomuk. Nu, a když husité vydrancovali a zničili klášter, jak bývalo jejich zvykem, zůstala pouze obec, která byla spíše Nepomukem. Tak se Johánek z Pomuku stal vlastně Janem Nepomuckým.

Bylo to v květnu roku 2003, když jsme navštívili malebnou bavorskou vesničku Schönsee (její logo vlevo). Tehdy nás doprovázel mimo jiné i docent Vít Vlnas, náš přední historik baroka a také autor knihy o sv. Janu Nepomuckém. V Schönsee je totiž taková zvláštnost – docent Vlnas docela oficiálně použil název dvoutělí. Stojí tam za humny obce dvě sochy sv. Jana Nepomuckého spojené v jednu. Jeden Jan se dívá do Čech a druhý do Bavor, ale jednou sochou jsou. Kdysi tudy vedla zemská hranice mezi Čechy a Bavorskem a právě na ní bylo toto dvoutělí podstaveno. Byť stojí k sobě zády, neznamená to, že by se kdy k sobě obrátili zády. A tak to již zase funguje v Evropě, jako před staletími. Jen poučení nechceme soupeřit ani válkami, ani nacionálními spory. Právě u vědomí si své evropské identity. Tedy toho, co je nám všem Evropanům duchovně

společné. A popíračům či odpůrcům evropské kulturní identity se nedivte. Neučilo se to ve školách, které absolvovali a bohužel se to v mnohých školách neučí ještě dnes. Zajedťte se podívat do Schönsee. Na rozdíl od naší návštěvy před devíti lety nebudete potřebovat pas. A na obrázku níže je ono městečko Schönsee v 17. století a na druhém snímku Schönsee dnes.

23. června na Cestě česko – německého porozumění uctíme také památku budišovské rodačky Greta Fischer

In Erinnerung an Greta Fischer

* 1910 in Bautsch

+ 1988 in Jerusalem

Für ihr liebevolles Wirken an Überlebenden des Holocaust
im Kloster Indersdorf 1945 – 46

In memoriam Greta Fischer

* 1910 v Budišově

+ 1988 v Jerusalemě

Za její láskyplné působení mezi přeživšími holocaustu
v klášteře Indersdorf 1945 - 46

Markt Indersdorf 2012

Výše uvedené texty budou na dvou nových deskách, které uložíme 23. června 2012 na Cestě česko – německého porozumění. Připomeneme si tak obětavou ženu, Gretu Fischer, která se narodila před 102 lety v Budišově nad Budišovkou. Z židovské rodiny budišovského veterinárního lékaře dr. Fischera naštěstí přežilo všech šest dětí. Tatínek zemřel v roce 1938 a maminka o pět let později byla umučena v nacistickém koncentračním táboře. A Greta, která na vlastní kůži prožila hrůzy války, se od roku 1945 věnovala práci s dětmi, které většinou přišly o celé rodiny. Jako členka mezinárodního týmu 182 při UNRRA se jim věnovala v prostorách bývalého kláštera v bavorském Indersdorfu, nedaleko Dachau. Dnes nese jedna ze škol v tomto městě název *Greta Fischer Schule*, k uctění památky této statečné a obětavé ženy. Její neter Anna Andlauer o ní napsala životopisnou knihu „Zpět do života“ (Zurück ins Leben). V nedávných dnech rozhodla rada obce *Indersdorf* pod vedením starosty pana *Josefa Kreitmeira* rozhodla uctít památku budišovské rodačky položením desek s jejím jménem na Cestu česko – německého porozumění, nalézající se na úpatí Červené Hory v Guntramovicích. Více nám k tomu napsala v následujícím článku **TVÁŘE V MLZE**, paní Helena Malušová. Na snímcích Greta Fischer při práci se svými svěřenci.

Tváře v mlze

Helena Malušová

Budišov nad Budišovkou. Malé městečko v téměř zapomenutém koutu Moravskoslezského kraje. Do konce druhé světové války se nazývalo Bautsch. a Nachází se v oblasti bývalých Sudet. Bývalých píši záměrně, dnes se totiž tento název příliš „nenosí“. Od doby vlády Václava II., který do této oblasti pozval havíře někde z Němec, neboť se tu objevila naleziště stříbra, zlata a galenitu, tu žili pospolitě Češi, Němci, Poláci a lidé dalších národností. Historikové nechť mi prominou výše uvedenou časovou zkratku. Nebyla

hlavním tématem toho, o čem se s vámi chci podělit. Jak jsem již předeslala – různé národnosti, různá náboženská víra a různé politické názory. Netvrdím, že nedocházelo k názorovým třenicím, to jistě také, ale několik staletí tu zakládali rodiny, vychovávali své děti, tvořili tradice, pochovávali své zemřelé, jedni podnikali jako

živnostníci, domkáři a druzí se snažili v té době vydělávat si na chléb ve zdejší v tabákové továrně, nebo několika dalších drobných továrničkách. Protože v podstatě všichni se museli velmi ve své práci otáčet, nebylo až tolik závisti a nepřejčnosti s jakou se setkáváme nyní.

Jsem obyvatelkou tohoto městečka od 70. let 20. století. S manželem jsme do tohoto koutu tehdejšího Československa přišli za prací a bytem. Dodnes si vzpomínám na vůbec první návštěvu v tomto městě a na své první dojmy z ní. Tehdy mi jen tak mimoděk vyklouzlo z pusy: „Božínku, Františku, kam jsme se to dostali.“ Dnes se za to Budišovu velmi omlouvám, ale tehdy jsem o jeho pohnutých osudech nevěděla zhola nic. Oba jsme sem přišli ze střední Moravy, kde situace byla zcela jiná. Krátce po nastěhování se do města, jsem nastoupila jako účetní do Jednotného kulturního střediska a začala poznávat lidi ve svém okolí. Od té doby uplynulo neuvěřitelných 35 let a já se díky mnoha lidem dovídala o tomto místě spoustu zajímavých informací z jeho historie. Dá se říci, že jsem měla mimořádné štěstí na spoustu lidí, od kterých jsem přímo vysávala vědomosti o dnes milovaném městě, jeho lidech a významných osobnostech. A právě oni ve mně zasekli háček, který se stal až do současnosti vlastně mým koníčkem – zájem o historii místa, které se stalo mým druhým domovem.

Bohužel, osud mi nedopřál to, abych zrealizovala několik svých nápadů, které by toto místo ještě šířeji představilo svým návštěvníkům a hostům. Ze všech těch představ mi však v mysli utkvěla jedna myšlenka. Chtěla bych se pokusit zmapovat historii ještě dochovaných domů a osudy jejich obyvatel, kterou jsem si jen tak pro sebe nazvala „Cesta ze zapomnění“. Vše co se mi podaří zjistit, tak o tom by si mohli všichni přečíst na

informačních tabulích, které by byly umístěny na jednotlivých domech. V současnosti vytvářím občanské sdružení, jehož jednou z náplní by mohla být i tato iniciativa.

Pátrání po osudech mnoha obyvatel našeho města z přelomu 19. a 20. století je velmi složitou záležitostí, neboť jak je všeobecně známé, tak po druhé světové válce se obyvatelstvo našeho města téměř zcela vyměnilo a o našich předchůdcích jsme se dovídali

jen malé střípky. Přesto se mi podařilo složit základní údaje několika rodin, a tak se nejen budišovská veřejnost mohla dozvědět, kdo to byli Morgensternovi, Schnábelovi, v jakých oborech podnikali, kde se těžil kámen nedaleko města, jak vznikl a zanikl budišovský židovský hřbitov a o mnoha tragických osudech židovského obyvatelstva

v čase holocaustu. Internet je v několika směrech úžasná záležitost. O výše jmenovaných jsem psala na webu města v odkaze Budišovský objektiv. Byla jsem překvapena, kolik obyvatel města má o historii zájem. Stále častěji slýchávám, o kom budete psát příště a hlavně kdy,

Není to tak dlouho, kdy starostovi města přišel dopis z Německa, ve kterém paní Anna Andlauerová píše, že je velmi dobře, že současní obyvatelé nezapomínají na své předchůdce a že o mnoha z nich píší na budišovském webu. Prozradila také, že je neteří paní Grety Fischer, která se v Budišově narodila v rodině místního veterináře. O této rodině se donedávna tradovalo, že se před obsazením města, zachránila odjezdem, ovšem neznámo kam. Vše ovšem bylo jinak. Tatínek paní Grety zemřel v roce 1938, jeho žena v roce 1943 v koncentračním táboře, ale všech jejich šest dětí, včetně Grety se podařilo zachránit. Žily pak v Londýně a Palestýně. Dodala jsem si odvahy a za pomoci překladatelky jsem jí napsala dopis, na který jsem dostala velmi rychle zajímavou odpověď. Korespondence mezi námi trvá dodnes. Paní Anna napsala knihu o životě Grety Fischerové „Zpátky do života“, ve které popisuje všechny její životní peripetie a hlavně její velmi záslužnou práci s židovskými dětmi, které přežily hrůzy druhé světové války a byly převezeny do Anglie. Název knihy je velmi pravdivý. Učily s mnoha dalšími kolegyněmi znovu žít děti, které nestačily poznat mateřskou lásku, a v děsivých podmínkách se z nich stala malá zvířátka, která byla všeho schopná pro malý kus chleba. Po Gretě Fischerové byla za její záslužnou práci pojmenována jedna škola v městě Dachau. Nechci více prozrazovat, protože v měsíci září by měla paní Andlauerová představit svou knihu a uspořádat výstavu fotografií ze života Grety Fischerové budišovské veřejnosti a nejen jí. Když jsem poslala paní Anně několik materiálů o našem městě, fotografii rodného domu Fischerových, zmínila jsem se jí o myšlence vzniklé Cesty česko-německého porozumění. Vbrzku jsem dostala odpověď, že rada města Indersdorf v Německu rozhodla, že umístí při letošním prodlužování Cesty dvě pamětní desky věnované počtě Grety Fischerové. Jednu v němčině a jednu v českém jazyce. Doufám, že i nám se podaří umístit informační tabuli na jejím rodném domě. Kdo se bude chtít podrobněji seznámit s pozoruhodným životem paní Grety, sledujte webové stránky města Budišova nad Budišovkou, kde bude jistě včas umístěna pozvánka na výstavu a představení knihy Anny Andlauerové.

Tvář Grety Fischerové vystoupí z mlhy

(Na snímcích rodina Fischerova a jejich původní rodinný dům)

Co České republice hrozí

Tomáš Krystlík

Když nikdo z komentátorů a politologů nebije na poplach, musím tak učinit já - Češi směřují k národně socialistickému státu. Přeháním? Vůbec ne.

Dnešní vláda svými činy vedoucími k zachránění českého státu před bankrotem a spojenými s okleštěním výhod a blahobytu obyvatelstva se stala podle všeho značně neoblíbenou. Existují i jiné cesty, jak téhož dosáhnout, jenže toho není vláda schopna nebo k tomu ochotna - zvýšit efektivitu výběru daní a omezit krádeže ze státního rozpočtu. Přitom obyvatelstvo, protože se s vlastním státem dodnes od roku 1918 neztotožnilo, sleduje výhradně své soukromé zájmy, státní jsou mu lhostejné. Geneze tohoto úkazu ve zkratce: Češi považovali vlivem národního obrození a českého nacionalismu mocnářství za cizí státní útvar, kterému je možné škodit, kde to jde, též kradením ze státního, obecního. Že tím poškozují sami sebe, jim nedocházelo a nedochází. Tento trend se zachoval dodnes, neboť za 1. republiky si to neodvykli, zesílil za německé okupace, bolševické éry, aby po roce 1989 pokračoval dál.

I když nynější vláda ve svých reformách není rychlá ani důsledná, postupuje vcelku správným směrem, pomíneme-li vývoj vztahů k EU - odmítnutí podpisu pod fiskální pakt plyne z národně socialistického přesvědčení ODS, byť jsou uváděny hlavně důvody zástupné. Všechny akce ze strany obyvatelstva proti vládě - odborářské, Holešovská výzva - bez ohledu na motivy a jejich oprávněnost přibližují možnost předčasných voleb, které by, podle nálady obyvatelstva, nestane-li se zázrak, vyhrála levice.

Otázkou je, jak dalece by bylo volební vítězství drtivé, jaká koalice by se vytvořila. Pokud by vládla ČSSD s podporou KSČM a obě by měly tzv. ústavní většinu, bylo by to při dnešním naladění obyvatelstva zlé. Stát by byl zřejmě nasměrován utrácením zpět ke státnímu bankrotu, pomocí zmocňovacích zákonů by mohly být paralyzovány demokratické pilíře státu, přičemž nález ústavního soudu o tomto kroku by mohl být ignorován. A nadšené obyvatelstvo by jim přitom tleskalo, byť by se jednalo o paralelu s převzetím moci NSDAP v Německu. Otevřela by se nacionálně socialistická budoucnost, socialismus budovaný jediným národem, meta, ke které Češi vždy směřovali svým egalitářstvím a nacionalismem zažraným pod kůží. Vše usnadňuje fakt, že všechny parlamentní strany a většina neparlamentních jsou navzdory svým programům národně socialistické (ČSSD, KSČM, ODS) nebo mají alespoň nacionálně socialistické křídlo (TOP 09). Dokazovat to není třeba, stačí se podívat na činy českých vlád, z nichž se chovala nejpravivěji vláda Zemanova. Že k tomu byla stavem státu donucena, je věc vedlejší. Čeští komunisté se od roku 1945 prohřešují proti doktríně internacionálního socialismu, zdůrazňujíce nacionální aspekt. Není čemu se divit, vždyť nacionální socialismus dali světu Češi - vynalezen v Praze Klofáčem a spol. (ČSNS), okopírován Němci českých zemí, pak převzat alpskými Němci zakotvil ve Vídni, aby nakonec skončil ve formě NSDAP v Mnichově. O tom čeští historici mlčí.

V této situaci by zasáhla Evropská unie nejdříve po dobrém konzultacemi s českou vládou, pak svými znevýhodňovacími opatřeními. Ovšem, Češi posedlí představou, jako to celému světu ukáží (o čemž jsou přesvědčeni od roku 1918) mohou postupně z EU, OECD a IWF (MMF) vystoupit a dostat se do izolace podobné běloruské se všemi důsledky.

Parazit a mrva Miroslav Jurča se zločinnými drápy

JAK PŘED 60 LETY UDĚLALI Z KRNOVSKÉHO ZLODĚJÍČKA AGENTA IMPERIALISMU, KTERÉHO PRO JISTOTU POPRAVILI

Závěrem tohoto rozsudku je třeba dodat :

Náš pracující lid poctivě bojuje na frontě práce a budování za šťastný a lepší život pro sebe a své děti. Ve svém poctivém úsilí nenechá se již nikdy a nikým svést z nastoupené cesty, z cesty k socialismu. Nenechá si ale také brát a ničit plody své práce. Bude tvrdý a nelitostně účtovat s každým, kdo se opováží vztáhnout svůj zločinný spár na vymoženosti a výsledky své úsilovné práce.

Co síly a potu vynakládá náš dělník v továrně neb rolník, či družstevník na poli, aby zajistili národu výživu. Nové formy práce a hospodaření již přinášejí své bohaté ovoce. A to je solí v očích těch, kdož nenávidí naše státní zřízení a proto se jej snaží při každé příležitosti špinit a posléze i usilovat o jeho zkázu. Všemi možnými způsoby se snaží brzdit náš vývoj.

Takovým parazitem byl i obviněný Jurča s jemu podobnými mrvami, kteří ve společné nenávisti zašli až tak daleko, že vztáhli své zločinné drápy na státní a družstevní majetky. Majetky, které již noslouží k vykořisťování několika statkářů, ale které slouží celému kolektivu pracujících. Proto také své zhárské akce obraceli proti těmto objektům

Příběh šestadvacetiletého muže, který byl před šedesáti lety naprosto neprávem popraven v brněnské věznici, popsal v následujících řádcích Mgr. Petr Mallota z Ústavu pro studium totalitních režimů. Miroslav Jurča byl za trestné činy velezrady (§ 78 tr. Z.), obecného ohrožení (§ 190), poškození cizí věci (§ 255), loupeže (§ 233), rozkrádání národního majetku (§ 245), maření výkonu úředního rozhodnutí (§ 171) a krádeže (§ 247) odsouzen k trestu smrti, ztrátě státního občanství a propadnutí celého jmění.

Narodil se 2. března 1926 v Novém Hrozenkově (okres Vsetín, Zlínský kraj) jako nejmladší z devíti dětí a jako jediný syn. Jeho otec Josef, původní profesí dělník, vlastnil později spolu s manželkou Annou (roz. Jochcovou) malé hospodářství v Horním Městě u Rýmařova, kam se po válce rodina přestěhovala. Miroslav Jurča vychodil nejprve obecnou školu v Želechovicích a Lípě, následně pak měšťanskou školu ve Zlíně, kde se vyučovalo francouzsky. Po jejím absolvování nastoupil v roce 1941 jako učeň u zlínské textilní firmy Černocký (velkoobchod) a v roce 1944 u ní úspěšně složil závěrečné učňovské zkoušky. Od léta 1944 byl totálně nasazen ve vsetínské zbrojovce, odkud však těsně před koncem války utekl a do příchodu Rudé armády zůstal u rodičů v Lípě. Od léta 1945 pracoval ve Zlíně jako účetní sklenářské firmy Vilím a spol., po třech měsících pak odešel na státní odbornou

školu textilní do Svitav. V pololetí přešel z důvodu změny bydliště na stejný typ školy do Rýmařova. V létě 1946 začal pracovat v rámci školní praxe v továrně na textil v Horním Městě, kde již zůstal a školu nedokončil. Za protektorátu byl Miroslav Jurča organizován v Kuratoriu pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě (od roku 1944), po osvobození vstoupil v červenci 1945 do KSČ, avšak jeho činnost zde postupem času slábla a paradoxně někdy v exponovaném roce 1948 ustala.

Na počátku roku 1948 totiž opustil na svou vlastní žádost poměrně dobré místo v textilní továrně, kde zastával funkci mistra, a začal pracovat načerno v autodílně svého známého ve

Šternberku. V té době se také zřejmě zapojil do kvetoucího nelegálního obchodu s nedostatkovými potravinovými lístky a šatenkovými body, což mu přinášelo značné zisky (v krátké době zakoupil tři motorky), takže se ani příliš nesnažil opatřit si nějaké „plnohodnotné“ zaměstnání. Když pak musel na jaře 1949 nastoupit povinnou vojenskou službu ve Vysokém Mýtě a posléze v pražských Kbelích, ukázalo se, že není schopen se podřítit tuhému vojenskému režimu, ještě umocněnému komunistickým světonázorem, a navíc stále pokračoval ve svých „výdělečných“ aktivitách. To vše mělo za následek opakované porušování služebních povinností (opíjení se s kolegy, vedení „protistátních“ řečí, opouštění posádky bez propustky atd.), za což byl několikrát kázeňsky trestán. Po návratu z jednoho takového dobrodružství (dva dny byl mimo své kasárny v Kbelích) ho 6. 2. 1950 příslušné vojenské orgány zatkly a umístily do zajišťovací vazby. Provedené vyšetřování odhalilo řadu překvapivých skutečností (o řadě jeho prohřešků se do té

doby vůbec nevědělo), takže byl jeho případ předán vojenskému soudu, který ho v prosinci 1950 odsoudil – mimo jiné za údajnou špionáž – k odnětí svobody na šest let.

Svůj trest si Miroslav Jurča začal odpykávat ve vojenské věznici na Hradčanech, později ho přemístili do vojenské věznice v Opavě, odkud se mu však již 9. června 1951 podařilo uprchnout. Co následovalo, není z dostupných pramenů jednoduché rekonstruovat, protože se z větší části jedná o „tvůrčí“ práci StB. Jisté je to, že po útěku zkontaktoval své známé na Zlínsku, u kterých se pak skrýval. Jednalo se zejména o Jaroslava Masaře z Zelechovic, Františka Daňka z Hvozdné a Františka Juříčka ze Všeminy. Nejvýraznější pomoc přitom Jurčovi poskytl prvně jmenovaný, který mu kromě téměř tříměsíčního azylu ve své stodole zprostředkoval také styk s rodinou a dokonce k sobě vzal i jeho bývalého spoluvězně a zběha Zdeňka Šuflarského. V této době bylo zřejmě hlavní Jurčovou starostí obstarat si prostředky pro přežití, proto také inicioval vyloupení místního národního výboru (MNV) v obci Vítová, kde spolu s Masařem odcizili v noci 27. července 1951 množství potravinových lístků. Podobně tomu bylo i na začátku září 1951, kdy Jurča, tentokrát ve spolupráci s nově příchozím Šuflarským, vykradl MNV v Zídkové, avšak odnesl si pouze 400 Kčs. Naopak o poznání úspěšnější byla tato dvojice v noci 25. září 1951 v MNV v Lípě, kde se jim do rukou dostalo 10 495 Kčs a kožená aktovka v ceně 1000 Kčs. Třetí a poslední společnou akcí Jurči a Šuflarského bylo vypálení víkendové chaty Bondík v

Zeleném údolí u Želechovic na konci září 1951, k čemuž je měl údajně navést Bohumil Vyoral z Želechovic s tím, že se jedná o objekt využívaný Československým svazem mládeže (ČSM) a patřící funkcionáři KSČ. Posledním „protistátním“ činem Miroslava Jurči před jeho odchodem do Krnova byla návštěva sedláka Karla Orsága v Novém Hrozenkově 7. října 1951 (s ním byl ještě Zdeněk Šuflarský). Se svým vzdáleným příbuzným měl podle verze StB projednávat možnosti, jak zastrašit funkcionáře KSČ a JZD v obci, přičemž k tomu mělo posloužit vypálení družstevního ovčína v Novém Hrozenkově a JZD na Bařinách a také rozmnožení Jurčou sepsaného výhrůžného letáku. Většina z toho zřejmě byla StB účelově nadnesena, nejasností panují i ohledně pistole, kterou měl Orság Jurčovi předat.

Na podzim 1951 přesunul Miroslav Jurča těžiště své činnosti na Krnovsko k Opavě, kde získal kontakty již předtím, když ho sem jeho přítel František Juříček vzal kvůli rozprodání zcizených potravinových lístků. Tehdy se při té příležitosti seznámil s bývalým příslušníkem SNB Zdeňkem Bartošem a dvěma ženami, Hermínou Shánělovou a Ludmilou Kudličkovou. Přes tyto osoby poznal ještě Jaroslava Michálku (též bývalý příslušník SNB), Bohumila Holušu a především Anežku Šírovou, někdejší živnostnici a členku Československé strany národně socialistické, která mu asi na tři týdny poskytla v Krnově se svým manželem Františkem ubytování. Z těchto lidí, z nichž někteří se znali jen letmo, které však spojoval rezervovaný či odmítavý postoj k novým „lidově demokratickým“ poměrům, StB příčinlivě vytvořila propojenou a organizovanou teroristickou protistátní skupinu. Ta se v jejím scénáři chystala opatřit si zbraně (přepadení stanice SNB v Horním Městě) a výbušniny (vyloupení kamenolomu Kobylí u Krnova), aby mohla zaútočit na důležité cíle v okolí: čerpací stanice a sklad benzínu, nafty a olejů v Opavě-Jěktaři, železniční most mezi Svinovem a Bohumínem, garáže MNV v Krnově atd.

Miroslav Jurča však s největší pravděpodobností žádnou podzemní skupinu nevytvářel, pouze pokračoval ve své „obživě“, přičemž protikomunistické činy byly asi spíše jen jakýmsi vedlejším produktem jeho aktivit. 13. prosince 1951 přepadl ve večerních hodinách poštovní úřad na západním nádraží v Opavě, kde donutil přítomného úředníka, aby mu vydal z pokladny celkem 4000 Kč a navíc i služební zbraň. O několik dní později, v noci z 19. na 20. prosince 1951, pak zapálil statek JZD v Chařovské ulici v Krnově a následně také tamější státní statek. Ve všech případech tak údajně činil nejen s vědomím, ale i za aktivní pomoci svých spolupracovníků (akci z 19. prosince údajně v bytě Šírů předcházela porada všech spiklenců), o čemž však lze s úspěchem pochybovat. Skutečná angažovanost jednotlivých protagonistů byla totiž mnohem menší, pokud byla u některých vůbec nějaká. Podle StB plánoval Jurča ještě na 21. prosince, úmyslně na den narozenin J. V. Stalina, spolu s ostatními založení požáru státního statku na Cvilíně u Krnova, z čehož však sešlo. K ničemu dalšímu již uprchlý opavský vězeň nedostal příležitost, protože druhý den byl zadržen společně se Šírovými. Následovalo rozsáhlé zatýkání a o něco později brutální „lámání“ obviněných do připravených schémat ostravské StB, jež si nenechala ujít možnost „zabít“ mnoho ze zbytků poražené, ale nedoražené domácí reakce jednou ranou. Miroslava Jurču obsadili do role hlavního tvůrce ilegální skupiny, Anežce Šírové ve scénáři přisoudili roli ideové vedoucí.

Hlavní líčení Státního soudu oddělení Brno se skupinou Miroslav Jurča a spol. bylo koncipováno jako veřejný proces, který se konal pro patřičný efekt přímo v Krnově v místním kulturním domě. Předcházelo mu vytváření hysterické a nenávislné atmosféry, šířené regionálním tiskem a místním rozhlasem. To se odrazilo i v kulise přelíčení, kdy rozhořčená veřejnost (příslušníci Lidových milicí, dělníci, svazáci a svazačky) požadovala co

nejpřísnější potrestání souzených, a konečně i v došlých peticích a rezolucích. Samotný zinscenovaný soud se odbyl za necelé tři dny. 25. dubna 1952 v 11.00 vyhlásil předseda senátu František Stýblo (prokurátory byli v tomto procesu Ladislav Holubec a Emil Eichler) rozsudek: Miroslav Jurča – trest smrti, Zdeněk Bartoš – doživotí, Jaroslav Michálka – 25 let, Anežka Šírová – 19 let, František Šír – 15 let, Karel Orság – 17 let, Jaromír Masař – 5 let.

„Navazující“ sedmičlenná skupina byla souzena na konci června 1952, v tomto procesu naštěstí žádný trest smrti nepadl. V případě nešťastného Miroslava Jurči bohužel k žádnému zvratu v jeho cestě na šibenici nedošlo. Odvolání zamítl Nejvyšší soud v Praze (předseda senátu Dr. Malý, za generální prokuraturu Dr. Nový) již 30. května 1952, milost udělena nebyla.

Miroslava Jurču popravili v brněnské věznici 23. srpna 1952

a o d s u z u j í s e

za to všichni obvinění až na obviněného Masaře podle § 78, odst. 3 tr.z., obviněný Masař podle § 78, odst. 1 tr.z., u všech vyjm. obv. Orsága se zřetelem k § 22, odst. 1 tr.z. a u obviněných Zdenka Bartoše, Jaroslava Michálky, Anežky Šírové, Františka Šíra a Karla Orsága, za použití § 29, odst. 2 tr.z., u obviněného Jaromíra Masaře za použití § 30 tr.z., u všech se zřetelem k §§17 a 19 tr.z. k následujícím trestům :

obviněný Miroslav Jurča	- k trestu smrti
obviněný Zdeněk Bartoš	- k trestu odnětí svobody na doživotí
obviněný Jaroslav Michálka	- k trestu 25 roků odnětí svobody
obviněná Anežka Šírová	- k trestu 19 roků odnětí svobody
obviněný František Šír	- k trestu 15 roků odnětí svobody
obviněný Karel Orság	- k trestu 17 roků odnětí svobody
obviněný Jaromír Masař	- k trestu 5 roků odnětí svobody

Podle § 42 tr.z. vyslovuje se u obviněného Miroslava Jurči ztráta státního občanství.

Příloha číslo 27 trestního spisu Jurčovy „terroristické“ skupiny obsahuje tyto dva snímky železničního mostu mezi Svinovem a Bohumínem. Jak se tam dostaly? Doprovodný text je naprosto jasný (autentický opis):

Objekt který měli teroristé z Krnova v úmyslu po získání výbušnin poškodit, respekt. zničit. Provedením této destrukce bylo by našemu státnímu hospodářství napácháno škod ve stamilionových hodnotách. /Dále viz posudek/

Co by dělali kdyby? Maně se člověku dere na mysl ona Švejka příhoda z Putimi. Je to snad v nás?

Strážmistr zatím přepisoval svůj raport, který v noci doplňoval kaňkami, které rozkládal i s rukopisem, jako by na papíře byla marmeláda. Nyní to úplně přepracoval a vzpomněl si, že se neoptal ještě na jednu věc. Dal si tedy zavolat Švejka a otázal se ho: "Umíte fotografovat?"

"Umím." "A proč nenosíte s sebou aparát?" "Poněvadž žádný nemám," zněla upřímná a jasná odpověď.

"A kdybyste ho měl, tak byste fotografoval?" otázal se strážmistr. "Kdyby, to jsou ty chyby," prostodušně odvětil Švejka a klidně snesl tázavý výraz v obličejí strážmistrově, kterému tak právě zas rozbolela hlava, že si nemohl vymyslet žádnou jinou otázku než tuto: "Je to těžké, fotografovat nádraží?" "Lehčí než něco jiného," odpověděl Švejka, "poněvadž se to nehejbá a pořád to nádraží stojí na jednom místě a člověk mu nemusí říkat, aby se tvářilo příjemně."

Strážmistr mohl tedy svůj raport doplnit: "Zu dem Bericht No 2172, melde ich..."

A strážmistr se rozepsal: "**Mezi jiným při mém křížovém výsledku udal, že umí fotografovat, a to nejraději nádraží. Aparát fotografický sice u něho nalezen nebyl, ale jest domněnka, že ho někde skrývá, a proto s sebou nosí, aby odvrátil od sebe pozornost, čemuž nasvědčuje i jeho vlastní doznání, že by fotografoval, kdyby měl aparát u sebe.**" Strážmistr, maje těžkou hlavu po věčejšku, se stále více a více zaplétal do své zprávy o fotografování a psal dál: "**Jisto je, že dle jeho vlastního doznání jediné to, že nemá aparát fotografický s sebou, zabránilo tomu, aby nefotografoval nádražní budovy a vůbec místa strategické důležitosti, a jest nesporné, že by byl tak učinil, kdyby byl měl dotyčný fotografický přístroj, který ukryl, při sobě. Jedině té okolnosti, že nebyl fotografický aparát při ruce, lze děkovati tomu, že u něho nebyly nalezeny žádné fotografie.**"

"To stačí," řekl strážmistr a podepsal se. Strážmistr byl úplně spokojen svým dílem a přečetl to závodčímu s velkou pýchou.

Bohužel, Švejka si svého času Hašek vymyslel. Agenty imperialismu si režim vymýšlel také, s tím rozdílem, že je k tomu ještě žalářoval a popravoval.

Český kapitalismus

Měl bych přesněji napsat: postkomunistický kapitalismus, nemyslím, že je v tom něco specificky národního – ale lepší příklady než ze svého okolí nemám. Ale popořádku. V textu „Dva důvody, proč jsme dnes chudí“ jsem svého času popsal důvod, který považuji za dominantní příčinu krachu celkem slušně velkého výrobce – Oděvního podniku Prostějov. Když to stručně zopakují: nebyla to levná konkurence, ale chování místního nekompetentního managementu (dosazeného na základě klientelistických kritérií), který k lidem přistupoval, mírně řečeno, jako k nevolníkům. Přitom podnik, který ignoruje fakt, že jeho podstatným kapitálem je kvalifikovaný loyální zaměstnanec, po právu zkrachuje – což se právě OP Prostějov stalo. Přitom chovat se obyčejně slušně k zaměstnancům – to nemůže být pragmatická činnost; ano, slušnost se skutečně dlouhodobě všestranně podnikatelsky vyplácí, ale hlavně a nejvíc tehdy, je-li praktikována pro sebe samu. Celé shrnuto: podstatou kapitalismu jsou nemateriální hodnoty, na základě jejichž respektování vzniká vzájemná důvěra mezi lidmi, která je pak nutnou podmínkou jejich efektivní spolupráce. Když se k tomu pak přidá něco invence a v samotném základu křesťanské askese (v důsledku které je akumulován materiální kapitál – viz M. Weber, M. Novak), máme ten správný kapitalistický koktejl namíchan.

Po krachu OP by člověk očekával, že se na regionálním pracovním trhu ocitne velká spousta krejčích a švadlen a mnoho z těch, které nepohlí jině textilní podniky (které stále na Prostějovsku jsou), se alespoň pokusí o vlastní business. Možná se to v pár případech stalo, ale ke mně se to nedoneslo. Co ale vidím je švadlena, která v malé obci doma šije, ale solventní zákazníci, která je v permanentním časovém presu a jen obtížně se může přizpůsobit, řekne bez uzardění, že tehdy a tehdy už je na zkoušku pozdě, protože tou dobou už chce být někde na kole. Stěžovat si na obtížný úděl života v kraji, kde nezaměstnanost nepatří zdaleka k nejnižším a průměrné příjmy ani náhodou nedosahují celostátních hodnot, to jí ale jde perfektně. A když pak není schopna ušít sukni v délce, která byla dohodnuta (třeba se u toho šití už viděla na tom kole), není se co divit, že o zákazníci zkrátka přijde. Bylo by přitom pěkné, kdyby bylo snadné najít jinou švadlenu – ale to vůbec snadné není, většina z těch šikovných obšívá (často s použitím velmi profesionálního vybavení – často mají doma celé krejčovské dílny) jen sebe a svoje rodiny (a chlubí se, jak hezky to umí – což o to, většinou to je i pravda). Takže východiskem je jít navštívit nějaké to nákupní centrum s většinou zahraniční produkcí.

Byla, nebyla ve stejném kraji v jedné obci malá soukromá pekárna. Už není – zkrachovala. Její zaměstnanci byli přitom jako pekaři velmi šikovní. Tak jak je to možné? Že by levná konkurence z nějakého supermarketu? Ale kdepak! Holedbali se po celé obci, jak lahodné křupavé rohlíčky umějí upéct – pro sebe a své rodiny. Do běžného prodeje však dodávali zboží v zásadě podřadné kvality. Proč majitel nezasáhl, jestli mu to přišlo normální, nebo jestli se to k němu ani (včas) nedoneslo, to opravdu netuším, ale v konečném důsledku je to celkem lhostejné.

Podobné se to má s jedním rezníkem, o kterém prakticky celá (jiná) obec ví, jak fantastický salám i tlačenku umí udělat. Ale koupíte to jako běžný zákazník v jeho krámě? Kdepak! To on dělá jen pro sebe a pro své známé. Už nějakou dobu očekávám jeho odchod zpět do zaměstnaneckého poměru v nějakém masokombinátu nebo na úřad práce. Co jsem slyšel, moc dobře to s ním nevypadá.

Abychom ale nezůstávali jen na vesnici, krajské město, zavedená prádelna, šikovní a pracovití lidé v ní, kteří čas od času dávají práci i jiným. Ale velkou část svých zakázek vědomě dělají za cenu nižší, než jsou samotné náklady na její provedení! S argumentem, že za vyšší cenu by to zákazník nechtěl. To je sice dost odlišný příklad od těch předchozích, ale i tohle je ukázka jakési podivné deformace, která je primárně v lidech.

A pak jedna vynikající cukrářka. To jsme zpět na vesnici a opět z trošku jiného soudku příkladů. Objednat si u ní musíte opravdu hodně předem; má nabitý program k prasknutí a

s pečením jí příležitostně pomáhá celá rodina. I tak v podstatě není schopna poptávku uspokojit. A její reakce? Cítuji: „Já toho mám tolik – asi se na to vykašlu a budu péct jenom pro známé“. Chápete to? Já nechci vůbec tvrdit, že každý musí mít zájem rozšiřovat výrobu, ale takový člověk by pak z definice měl být spokojený; no vážně, kolik spokojených lidí znáte? Ona cukrářka mezi ně rozhodně nepatří – přesto se však cestou, která se před ní díky její šikovnosti otevírá, odmítá vydat.

No, ano, znám i jiné příklady – úspěšnou restauraci, která pronajala (přikoupila?) další prostory a i ty má pořád narvané. Řeznictví, kde mají stále plno, kmitají tam 4 prodavačky záraz a krom vynikajícího uzeného není nouze ani o úsměv a vlídné slovo. A že je to uzené o něco dražší? Provozovna je prakticky bez ustání přeplněná klobáschtivými zákazníky – zeptejte se jich, jestli jim to vadí. Farma, kde jsou ve velkém chování králíci, a jiná, kde můžete přijít k vynikajícímu krůtímu i hovězímu masu. Cena přitom rozhodně není tím rozhodujícím kritériem, které v tom celém hraje hlavní roli. Mohl bych pokračovat.

Hraničním případem je zjevně uvedená cukrářka. Zejména když vidím ty kladné příklady, stále jsem přesvědčený, že problém se nachází hlavně v její hlavě. Ale možná by byla méně demotivovaná, kdyby v našich podmínkách nebylo zaměstnat pár lidí (a případně následně některé z nich propustit) tak komplikované. Zde se tedy otevírá prostor pro rozumnou politiku odstraňování regulací. Ti, kteří dělají to, co je skutečně baví a je to na nich znát, kteří už dnes dokážou dělat radost lidem kolem sebe svojí kvalitní produkcí i dobrým slovem a zaměstnat jiné lidi, zkrátka být úspěšní a v konečném důsledku tedy také materiálně zabezpečit sebe a své rodiny (a své zaměstnance a jejich rodiny), tak ti by to v případě vstřícné politiky státu teprve rozjeli. Paní cukrářka a jí podobní by se možná rozhoupali. Ale obávám se, že těm prvně jmenovaným žádné takové snadné pomoci není. Hranice mezi lepším a horším totiž nevede napříč společnostmi, ale uvnitř srdce každého z nás – a naším postkomunistickým dědictvím je v první řadě to, že v srdci příliš mnoha lidí je Dobro v těžké defenzivě. Kolik těchto lidí je? Obávám se, že pořád velká spousta, ale jsem optimista v tom, že jejich zastoupení v populaci časem pomalu klesá. Na můj vkus ale příliš pomalu. Je to přitom jeden z nejdůležitějších faktorů, které ovlivňují současnost naší země a neméně důležitou roli bude hrát i v budoucnosti.

Jan Kubalčík

www.konzervativnistrana.cz

S R D E Č N É P O Z V Á N Í

Na 1. pouť k nové kapli sv. Jana Nepomuckého u Cesty česko-německého porozumění na úpatí Červené hory u Guntramovic. Poutě se uskuteční v sobotu 19. 5. 2012 odpoledne od 14.00 hod. Mše sv. v kapli bude v 17.00 hod. Návštěvu můžete spojit s vycházkou ke Zlaté lípě, na „sopku“ nebo na meteorologickou stanici.

Občerstvení bude zajištěno.

Na Vaši návštěvu se těší správci kaple.

Poznámka redakce: byli jsme pověřeni tlumočit předem poděkování členů, KDU – ČSL z Budišova nad Budišovkou, kteří se zítra sejdou na Cestě česko – německého porozumění ke společné brigádě na úpravu okolí Cesty a kaple.

Děkujeme.

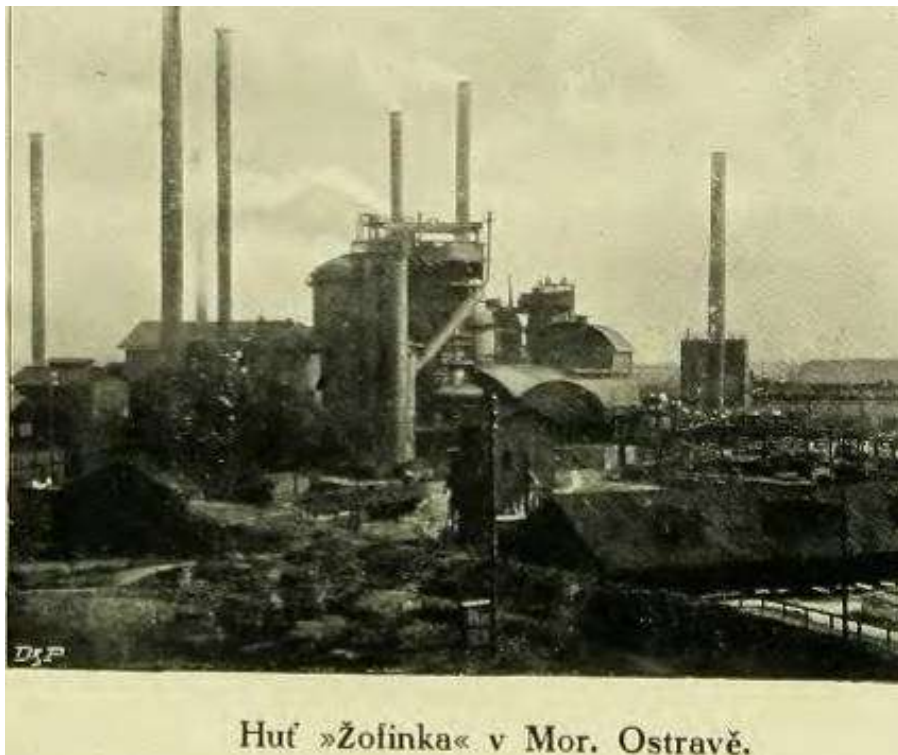
DĚSIVÉ VĚCI SE V OSTRAVĚ DĚJÍ...

Podle našich informací je zřejmo, že Ing. Jiří Jezerský, autor zajímavé knihy „Dopisy bratra Maryčky Magdonové“ svých výletů do minulosti dávné i nedávné, nezanechal. Podařilo se nám získat jeden z dalších dopisů bratra Maryčky Magdonové, kterým v jakési neuvěřitelně přesné předtuše reaguje na otevření Dolní oblasti Vítkovic. Pochopitelně, že následujícím řádkům budou dokonale rozumět pouze znalci historie, kteří se ocitnou v těchto dnech mezi návštěvníky současné vyhlídky na jedné vysoké peci.

Milá sestro!

Chlapi ze stolárny na Ignátce říkali, že se stalo tradicí, že před vánocemi se vždy něco děsivého stane. Ani moje první vánoce v Čertové Lhotce nejsou výjimkou. Opět se vypráví o jedné děsivé události. Avšak popořádku.

Měla bys vědět a asi to víš, že když vystupuji z frýdlantského vlaku na nádraží Vítkovice, tak za koksovnu Karolína jsou vidět vysoké pece Žofinské hutě. I ty patří Vítkovickým závodům. Tam se to stalo. V noci na pátek. Dělník Petr Paradzič (psaný Paradzicz),

Huť »Žofinka« v Mor. Ostravě.

zaměstnaný sypáním železné rudy a koksu do vysoké pece, zavrával na vrcholku pece a zřítíl se do tavicího se železa. Nikdo mu nemohl pomoci, protože v okamžiku shořel, že po něm nezbyl ani prášek. Samozřejmě, že ani tauba nebyla přerušena. Prostě zmizel. Svědek říkal: teď tam byl a už tam není a šel to nahlásit pecmistrovi.

Ještě v noci se na místo činu dostavila soudní komise, aby neštěstí vyšetřila. Všem je totiž divné, jak mohl Paradzič spadnout do pece, když se ruda, koks a vápno

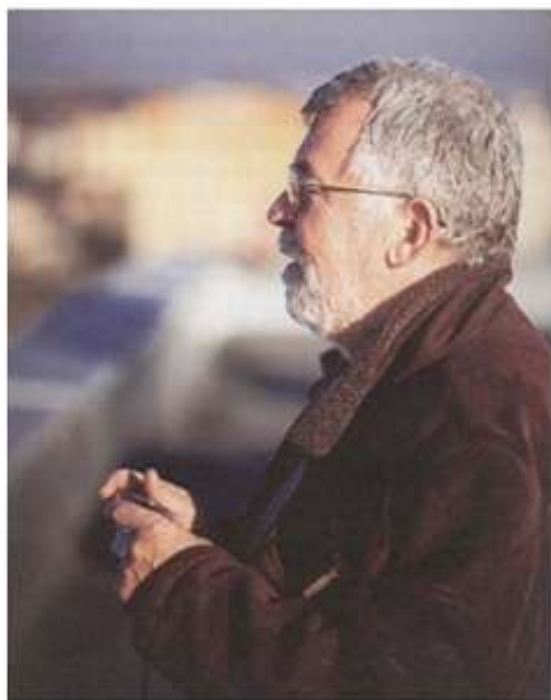
nejdříve připraví na zemi do jednotlivých přihrádek a až jsou všechny plné, vyvezou se na vrchol pece. Tam se zvedne speciální zvon (poklop) a materiál na tavení se bez zásahu člověka dovnitř nasype. Usoudili, že Paradzič asi ze zvědavosti se chtěl hodně zblízka podívat, jak to funguje a přitom ho přiotrávil vysokopecní plyn a on spadl dolů. Dole je žár více než 1500°C, takže shořel během pádu. Hrozná kremace za živa.

Ale existuje i druhá teorie, o které si šeptají vrabci na střeše, že Paradzič skoncoval se životem úmyslně, protože měl ohromné bolesti, poté co byl léčen v hutní vítkovické nemocnici, protože se při práci u pece před několika měsíci dosti těžce popálil a následně se handrkoval o bolestné. Prý bylo složité zjistit, kdo ten jeho srpnový úraz zavinil. To už se nikdo nedoví.

Pěkné vánoční svátky na Starých Hamrech vám všem přeje bratr Josef, začínající tesař na šachtě Ignát v Čertové Lhotce.

Mám příslibeno, že hned po svátcích mne pustí na dva dny domů, tak si uděláme ještě jednou štědrovečerní večeri a „možná“ přivezu všem i nějaké dárky.

OSTRAVA ZAČÁTKEM 20. STOLETÍ

**Knihovna Daliborova 9,
Ostrava – Mariánské Hory
všechny srdečně zve
na besedu Ing. Jezerského
o historii Ostravy**

17. května 2012 v 16.00

ABCDEFGHIJKL**MNO**PQRSTUVWXYZ

KNIHOVNA MĚSTA OSTRAVY
právního ústavu

zřizovatelem KMO je statutární město Ostrava

OSTRAVA!!!

Vážení přátelé,
rádi bychom Vás pozvali na další přednášku z cyklu „KDO JSOU ROMOVÉ?“

Oliver v. Mengersen
Romové a Sintové v Německu. Historie a současnost

22. 5. 2012 v 17:00

Místo konání: **Filozofická fakulta Masarykovy univerzity v Brně, Arne Nováka 1, Brno**

Oliver v. Mengersen působí v Dokumentačním centru německých Sintů a Romů v Heidelbergu. Ve své přednášce se zaměří na dějiny Sintů a Romů od jejich příchodu na německé území v 15. století. Zvláštní pozornost bude věnována dějinám 20. století, které jsou právě v Německu spojeny s počátkem nacistického pokusu o vyhlazení Romů a Sintů v celé Evropě.

Přednáška proběhne v německém jazyce s překladatelem do ČJ.

Dovolujeme si Vás zvláště upozornit na změnu místa konání přednášky. Přednáška neproběhne v Muzeu romské kultury, ale v budově Filozofická fakulta Masarykovy univerzity v Brně, Arne Nováka 1, Brno.

Srdečně zveme a těšíme se na setkání!

Muzeum romské kultury

Sehr geehrte Damen und Herren,
wir möchten Sie zum Vortrag einladen:

Oliver v. Mengersen
Roma und Sinti in Deutschland. Geschichte und Gegenwart

22.05.12, 17:00 Uhr

Ort: Filozofická fakulta Masarykovy univerzity, Arne Nováka 1, Brno

Der Referent Oliver v. Mengersen arbeitet seit 1998 im Dokumentations- und Kulturzentrum Deutscher Sinti und Roma in Heidelberg und unterrichtet am Historischen Seminar der Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg. Oliver v. Mengersen wird sich in seinem Beitrag auf die Geschichte der Sinti und Roma seit ihrer Ankunft in Deutschland im 15. Jahrhundert konzentrieren, er wird ihre Akzeptanz in der mittelalterlichen Gesellschaft behandeln, sowie die anschließende Verfolgung in der Neuzeit. Eine besondere Aufmerksamkeit erhält die Geschichte des 20. Jahrhunderts, die gerade in Deutschland mit dem nazistischen Versuch, die Sinti und Roma in ganz Europa auszurotten, verbunden ist. Die Nachkriegsgeschichte wird mit dem Blick auf die aktuelle Situation dieser Minderheit in Deutschland ergänzt.

Der Vortrag findet auf Deutsch mit Übersetzung ins Tschechische statt.

Sie sind herzlich eingeladen!
Museum der Roma-Kultur

ART GALERIE PENSION
Pension U řeky, Karlovice 209
Tel.: 554 744 115
Galerista mobil: 603 271 434

www.pensionureky.wbs.cz
www.pensionureky-jeseniky.unas.cz

e-mail: INFO@pavukadesign.cz
www.pavukadesign.cz

www.artgaleriezin.eu

“OSTRŮVKY”

Autorská výstava
výtvarníka z Vraclávku
u Krnova.

JOSEF

ODRÁŠKA

**Vernisáž je v sobotu
19.května 2012 v 17 hodin**

**Výstava je prodejní,
přístupná denně do 20.července 2012**

SKRYTÝ KLASICKÝ ČESKÝ RUM SE PŘEVLEKÁ DO NOVÉHO

Božkov v nových lahvích

Řada lihovin Božkov od Stocku Plzeň mění design lahví i etiket. Lahve čtrnácti výrobků této řady budou štíhlejší a mají padnout lépe do ruky. Láhev navíc zdobí výrazné plastické prvky: erb v horní části a nápis „Božkov“ v patní části. Výrobcem lahví je nadnárodní sklářská společnost O-I, design nových lahví i etiket vytvořilo pro Stock Plzeň britské studio Sheerman Blunt. Etikety mají být výraznější díky tomu, že budou natištěny speciální technologií „cold foil“. Změní se také barvy etiket u některých konkrétních výrobků. Cílem inovace balení, která vycházela z výzkumů mezi spotřebiteli, je zviditelnit produkty v regálech obchodů. „Umožní zákazníkům lepší orientaci a jasnou identifikaci produktu, který právě hledají,“ uvedl brand manažer značky Božkov Pavel Neubert. Jako první se na trhu objeví v průběhu května inovované balení Božkova Tuzemského a Božkov Vodka. Postupně se přidají i další značky. Celá obměna bude dokončena v září letošního roku.

PRO MILOVNÍKY WHISKEY JE PŘIPRAVEN MOTOCKYL HARLEY- DAVIDSON

Soutěž s Jack Daniel's a Harley-Davidson v Albertu

Značky Jack Daniel's a Harley-Davidson se spojily ve spotřebitelské soutěži pro řetězec Ahold. Lidé, kteří si v síti prodejen Ahold koupí během května a června 0,7l Whiskey, mohou vyhrát motocykl Harley-Davidson nebo jednu ze 77 mikin Harley-Davidson. Musí jen poslat datum a hodinu nákupu z účtenky prostřednictvím SMS nebo webové stránky.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

IV. Jarní koncert Chorus Ostrava

**pondělí
28. května 2012
18.30 hodin**

**Janáčkova konzervatoř
a Gymnázium v Ostravě**

Českobratrská 40, Moravská Ostrava
Vstupné dobrovolné

Unie
českých pěveckých sborů

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (771)

Když jsem včera slyšel tu zprávu, myslil jsem si, že *spadnu z višně*. Jistou dobu různé zprávy radši neposlouchám a nečtu. Může mě *čert vzít*, když čtu, že nějaký poslanec *protěžuje* něčí zájmy, když *protěžovat* se může pouze taška v mé ruce. Nebo když někde napíší, že šlo o *kontraverzní* jednání na místo *kontroverzní*. A tak se dozvídáme něco o *zavádějících* cenách, o *zábavných* pyrotechnických výrobcích, nebo že někdo platí za *pronájem* sálu. Mnozí politikové označují jednání ministerstva za *nerealistické* a pohoršují se nad tím, že to vše podporuje i *premiér vlády*.

A tak je díky mizernému vzdělání různých našich činitelů náš svět také plný pleonazmů. Plný *zasklených vitrín, původních originálů, vernisáží výstav, perfektních dokonalostí a notoricky známých blbostí*. V restauraci mi nabízejí *hemenex se šunkou a vejci* (původně Ham And Eggs), jinde zase *bonusy zdarma* a v inzerátech vyžadují znalost *AJ jazyka*. A občas někdo kritizuje *ustálené fráze*. Úřady chtějí, abychom jim to *napsali písemně*, a dostávám pozvání na *společenské party*. Nabízejí mi *internet online*, zatím co internet offline v žádné nabídce není. A protivníci vlády sepisují *veřejné deklarace*, jejichž autory jsou především *hlavní protagonisté* onoho odporu, zatím co naše *limity mají stanovená omezení*. A navíc tohle všechno může obsahovat *nevyžádaný spam*. Všechno co jsem popsal, jsou naprosté nesmysly.

V posledních se toho hodně píše o tom, že zájmy naší malé, ale krásné české země, nejsou zcela v souladu se zájmy Evropské unie. Roste počet lidí, kteří tvrdí, že EU by nám neměla do ničeho kecat. Že by nám stačil systém volného obchodu a jinak, že si v české kotlině vystačíme sami. A že naše niterné zájmy jsou v rozporu s niternými zájmy Evropské unie, protože ona sama je socialistická, byrokratická a horší než byla RVHP. Dobře. Neberu nikomu právo na tento názor. Jenže on se objevuje i na místech nejvyšších, což se zas tak úplně zcela na lehkou váhu brát nedá.

Nu, abych se tedy vrátil k začátku. Ta zpráva, která mě včera ráno tak pohoršila? Slyšel jsem, že policie zatkla a vyslýchá několik vysoce postavených činitelů odněkud ze Středočeského kraje. To se u nás stává a většinou z toho nic není. Ale to zdůvodnění. „*Jsou podezřelí či už obvinění z trestných činů poškození zájmů Evropské unie*“, psali v té zprávě. A oni, namísto toho, aby jim tleskali, ty lidi snad zavřou. Rozumíte tomu?

Zájmy Evropské unie v této zemi společně poškozujeme především tím, že její dotace používáme v rozporu s tím, na co jsou určeny. Tyto dotace, které převážně tvoří dobrovolně poskytované částky z prostředků ekonomicky vyspělých evropských zemí, jsou především určeny na obnovu ekonomicky zaostalých oblastí země. Jenže Bruntálsko, Mostecko, Vítkovsko, Teplicko, Jesenicko a jiné oblasti, jsou na tom stále stejně mizerně jako před lety. A tam měly jít evropské dotace především. Nové hotely, předražené cyklostezky a dopravní cesty, soukromé penziony a já nevím, co ještě, se za evropské peníze staví někde úplně jinde, převážně v oblastech velmi bohatých. Takže soustavně a trvale poškozujeme zájmy Evropské unie.

Je v tom předtím a nyní nějaký rozdíl?

Napsala nám naše dlouholetá čtenářka, že by bylo nejlepší, kdybychom upozorňovali na svátky od středy do středy, nikoli jen na dva dny. Proč ne, dobrý nápad, řekli jsme si. A už je to tady.

Dnes má svátek PŘEMYSL. Zítra, ve čtvrtek ANETA. V pátek NATAŠA, v sobotu IVO, v neděli ZBYŠEK, v pondělí MONIKA, v úterý EMIL a ve středu VLADIMÍR. Nezapomeňte jim blahopřát.

